

Sygn. akt IV CZ 103/11

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

ze skargi J. S.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem

Sądu Okręgowego

z dnia 12 sierpnia 2010 r.,

w sprawie z wniosku M. B. i J. B.

przy uczestnictwie J. S.

o rozgraniczenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 grudnia 2011 r.,

zażalenia uczestniczki postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 14 czerwca 2011 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 14 czerwca 2011 r. odrzucił zażalenie uczestniczki J. S. na postanowienie tego Sądu z dnia 31 marca 2011 r., sygn. akt I Ca 32/11, odrzucające wniesioną przez nią skargę o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2010 r. w sprawie o sygn. akt I Ca 285/10. W uzasadnieniu wyjaśnił, że zażalenie uczestniczki zostało wniesione z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. Ze złożonego do akt sprawy pełnomocnictwa wynikało, że obejmuje ono umocowanie „do prowadzenia we wszystkich instancjach sądowych sprawy I Ca 32/11 o wznowienie postępowania, w szczególności do sporządzenia zażalenia na odrzucenie skargi oraz czynności z tym związanych”. W ocenie Sądu Okręgowego, z załączonego pełnomocnictwa powinno wyraźnie wynikać, że umocowuje ono pełnomocnika do wniesienia zażalenia uczestniczki do Sądu Najwyższego oraz reprezentowania jej przed Sądem Najwyższym. Powołując się na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2010 r., IV CZ 103/09, Sąd Okręgowy wskazał, że nie można Sąd Najwyższego traktować jako kolejnej instancji. Niezależnie od tego uznał, że użyte w treści pełnomocnictwa sformułowanie nie jest jednoznaczne z udzieleniem pełnomocnikowi uczestniczki umocowania do wniesienia zażalenia do Sądu Najwyższego.

Zażalenie uczestniczki na to postanowienie kwestionuje jego zasadność. Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pełnomocnictwo uczestniczki zostało przedłożone przez działającego w jej imieniu adwokata wraz z zażaleniem na postanowienie odrzucające skargę o wznowienie postępowania, wydane przez Sąd Okręgowy działający jako sąd drugiej instancji (art. 405 k.p.c.). Postanowienie o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania kończącego postępowanie w sprawie, wydane przez sąd, który orzekał w sprawie prawomocnie zakończonej w drugiej instancji, mogło być zaskarżone wyłącznie do Sądu Najwyższego (art. 394¹ § 2 k.p.c.). Dał temu wyraz nawet Sąd Okręgowy, wzywając pełnomocnika uczestniczki do prawidłowego oznaczenia sądu właściwego do rozpoznania zażalenia - czemu pełnomocnik ten

uczynił zadość, wskazując w piśmie z dnia 10 czerwca 2011 r., że kieruje zażalenie do Sądu Najwyższego Izby Cywilnej w Warszawie. Dlatego nie było podstaw, aby wymagać zamieszczenia w treści pełnomocnictwa uczestniczki wyraźnego zastrzeżenia, że uprawnia ono do wniesienia zażalenia do Sądu Najwyższego oraz reprezentowania przed Sądem Najwyższym. Już samo postanowienie w pełnomocnictwie, że umocowuje ono „w szczególności do sporządzenia zażalenia na odrzucenie skargi oraz czynności z tym związanych”, skutecznie upoważniało wymienionego w nim adwokata do wniesienia zażalenia do Sądu Najwyższego.

Powołanie się przez Sąd Okręgowy na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2010 r., IV CZ 103/09, było niedostosowane do okoliczności sprawy. Zażalenie do Sądu Najwyższego na postanowienie sądu drugiej instancji, odrzucające zażalenie na postanowienie tego sądu odrzucające skargę o wznowienie postępowania, jest środkiem odwoławczym, a więc wnoszonym w toku instancji, zaś skarga kasacyjna, której dotyczyło wymienione postanowienie Sądu Najwyższego, stanowi środek zaskarżenia przysługujący od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, w więc niemający charakteru środka odwoławczego wnoszonego w toku instancji.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.